

Carnet de RUTA

El pessebrisme olotí

A la nostra ciutat una de les característiques fonamentals de les festes nadalenques és la tradició pessebrística. Adhuc, un temps, havia aconseguit una transcendència regional justificant el viatge i la visita. A l'ot es construïen pessebres d'un interès artístic considerable i unes visions de Setmana Santa que polaritzaven curiositat general. El pessebrisme ens menava més enllà de Ramon Amadeu i les seves figures; ell ja en va trobar de fets, com el que encara es conserva a can Trinxeria. Per les visions de la passió, existia el suport d'una indústria que assortia d'imatges a totes les esglésies del món.

Després va venir com una mena d'ensopiment. Hi ha la guerra i la postguerra pel mig. En matèria pessebrística, foren anys grisos i les visions de la passió van passar primer a la història i més endavant a l'oblit. Ara ja no en parla ningú. Pessebrísticament parlant, podem afirmar que no ens hem refet del decandiment; només el Pare Marian Oliveres, és l'home al qual s'ha d'agrair el desvetllament positiu dels darrers temps. Enguany, per exemple, la col·lecció que s'ha exhibit al convent dels PP. Caputxins és d'una qualitat remarcable; algun d'ells recorda les obres millors d'antany. Per altra banda, cal ressaltar la ressonància olotina a la VII Exposició Internacional, celebrada a Valladolid, en la qual els mateixos frares olotins han obtingut el guardó de l'"Anunciata d'Or".

Olot no pot malversar aquesta tradició tan arrelada en focs d'artifici. Ni condemnar-la al localisme estricte, sense el propòsit d'elevat el pessebrisme a una categoria que respongui a la cultura que enalteix la població. Disposem de capacitat artística i tècnica, perquè es projectin al país i esdevinguin atracció gairebé d'interès turístic. Olot necessita crear-se l'atractiu del viatge.

Tenim un museu on s'instal·len les obres que obtenen els primers premis anyals i també una bona col·lecció de figures de Ramon Amadeu, recloses a les vitrines de l'Hospici. Només amb aquests elements, ja obtindriem resultats objectius per a una promoció olotina, sense moure'ns de la ciutat.

A més a més de les obres que es seleccionen, reservar uns metres quadrats a la mateixa sala d'aquest museu i mantenir-hi un pessebre permanent amb figures de Ramon Amadeu, que és la millor manera de mostrar-les. Aquest pessebre monumental, construït amb materials estables, cada any podria renovar-se a càrrec

d'un constructor diferent, escollit entre els artistes de la localitat o de la península. El canvi de sensibilitat i tècnica, proporcionaria a l'obra un interès permanent a cada Nadal.

Convido als elements de l'associació de pessebristes olotins, que pensin en aquesta idea. Personalment, em sembla prometedora i eficaç. Situaria el pessebrisme olotí a un lloc capdavanter, amb ressonàncies àmplies arreu del país. Cap dels nostres artistes que ha assolit un prestigi, refusaria ésser autor d'un d'aquests pessebres d'atractiu constant, i sense oblidar-nos dels mesos d'estiu, que el contingent de visitants és molt més nombrós.

I no parlem del prestigi que hi donaria la col·laboració dels artistes reconeguts internacionalment, els quals per ells podria convertir-se en una satisfacció treballar en una obra tendra i simpàtica com és un pessebre, enriquit per l'obra de Ramon Amadeu.

ALOT

Exhibicionisme

De sempre la gent ha manifestat les seves conviccions, de la mena que fossin, d'una manera externa. Però potser mai com ara no s'havia arribat a un tan elevat exhibicionisme ideològic.

Els nostres besavis s'accontentaven en dur una escarapel·la enganxada al barret. Fins fa quatre dies, un petit botonet era prou per a indicar el pensar, la pertinença a una determinada associació, de qui el duia.

Ara aquestes menudències ja són poca cosa. Des dels "badgets", que proliferaren fa un parell d'anys amb la més gran diversitat de "slogans", i que arribaren a ésser constel·lació per les pitreres del jovent, fins la samarreta que tota ella és un "poster", passant per les calcomanies que floreixen a qualsevol vidre, per poc que s'hi adigui, els motius d'exhibicionisme de les més íntimes conviccions d'una persona neixen arreu abundantment.

Però, ¿són, de veritat, conviccions el que proclamen els "badgets", les samarretes o les calcomanies?

¿Podem creure que tothom qui llueix, allà on se li escau, la tan extesa frase "Fem l'amor, no fem la guerra", és un pacifista o sols un snob que se la fa seva perquè s'estila?

No crec pas que tots els qui duen enganxat al parabrisa del cotxe una calcomania de qualsevol "boite" de la Costa, hi hagi posat els peus. Molts se l'han feta dur per un conegut, ja que ells, o no gosarien ficar-s'hi, o els recaria l'import de la consumició.

Potser els únics sincers són els qui, amb lletres ben grosses, diuen que la seva terra és la millor.

A aquests se'ls pot donar un marge de confiança, perquè l'home sempre sol estimar el que és seu.

Pel que fa a molts dels altres, només segueixen una moda que, com les altres, passarà.

J. G.